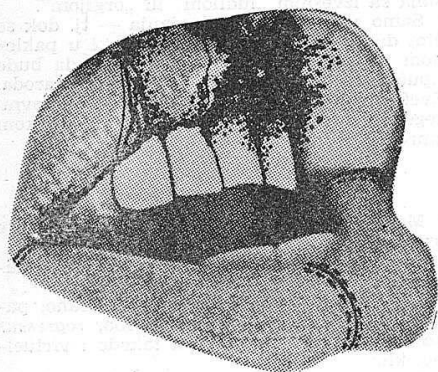
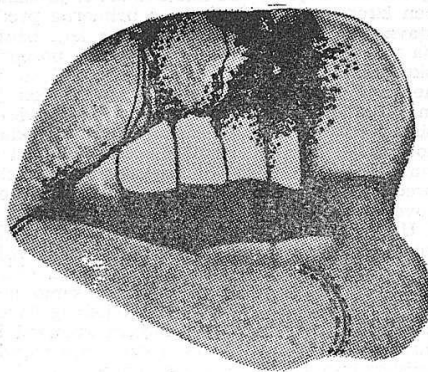

zoran mirković

O ČEMU SAM PEVAO

cvet je kristalizacija praznine
u dodiru sa granom

Cvet, cvet. U početku iznutra kao ulaz svodnice ukrašen mrtotima i bastardama

kameni ud na kom su devojke žrtvovalе svoje pločice od kojih je sok srsen na nosne školjke, na uštavljene kožne pregrade u kovčezima, uzrok okretanju sunčane ploče

a oči su gledale u pozlaćenu lobanju kao da je ognjište
svet obnažen mirisima

i u podnožju tela kao obitavalište čiste praznine plodne težnjom ka ispunjenju okovano gvozdanim bravama, sa otvorom na kom leptir sklapa i otvara krila u svim sećanjima i tkanjima oploćen

i u kristalastim radostima opleten i ukroćen po pervazu, da bi tri ko-baltne kugle amalgamiralo pamćenje, smrvila ih kruna zenita padajući ka prostornim rešetkama koje omeđuju vreme i apsolutni prostor

Nad ponorom kao osvetljeni rog i sluh preko izgubljenog bunara kruženjem semena oko stožera presavijenog tela nad paučinom mozga, samoatan i mrtav bio bi taj izljušten plod ubrazilje što crvenim poljem slutnjom prostrujava vetar.

Veliko pravdanje za sve uzlove mraka nakitima pradoba iskićene što nad jezerom Venerin Sinod prate. Izljušteno sa oplata mitova zlosreće mlečnog puta i krug novca u zenici oka samo je bolesti podstrekač, jednog negona protivnog razumu da bi se osvarila mogućnost proročanstva.

A među zemljom i nebom mlohava marama mlečnog stožera početak je predskazanja velikog orgazma u kom je žito grdna rodnica na lobanji srežalo mrke pletenice.

O dneše truplo, a ja nedozvoljeno kao krajnju tačku samoće obležah tu alegoričnu sen moje žene

Jer šta je vreme? Zvezdani stupor telesine železne što svrdlom plama proniče moje čelo tražeći meku Hevronska ploču

Kakva je bila u snu! Da je mogla sanjati ljubavne kataklizme ne bi pridošlicama darovala sa spoznajnog vraćajući se puta ublažena Persefona.

U podnevno rasulo prapočetka koprene hvalisave ptice njenom se odenuše nagošom, bića mraka razvlače taj čin poprskan smrtnom penom

A spoznaš li je jednom — ne spavaj više sa smrtnom ženom.

O čemu sam pevao

Još narodima između dve reke beše poznato, kada su se bavili razgledanjem utrobe, da je opna na granici prema unutrašnjosti osnov za razjašnjenje tajne:

cvetni proplanak, kiše i izvori, nalaze se unutar šupljine koju obavija krvotok. Piomenom mesta, ulaskom ili izlaskom iz jednog prostora u drugi nastavlja se život —

čašica pamćenja upletena u mrežu tkiva, zaostatak izljuštenih kora sa jezgre, opletena od gluvoće kao — odbrana i očajavanje prostora u beskonačnosti

Sve što postoji teži ka ništavilu poput peščanog sata živi na putu iz punoće u prazninu, inače muči i vreme u njemu stoji — a stropošavanje peska je tako brzo da glava postaje kometa sa krpama od kože gde nekada beše telo

Užaren vetar pretura srebrne kotlove po grobljima gde ognjišta su znak jedne stare vere ko sporedan sunčani zrak na antistrofe

Nagizdan idolima od gline, gle bestijalni pobednik. Ušati ždrepcima opasuje gromobite kobile po pasištima kandža opuštenih, Raspuknute su ljuštore ploda, male se otvaraju lobanje i ispada zrno ništavila na stare stranice Siriske knjige.

Kada je vikač prostora među ljušturama osemenjenih znakova jadicovao, paroksizmima bezimenog reza parao telesine nakićene u zabatima čistilišta i neme gluvoće

u potiljku je raslo drvo vremena crvenim inkustirano lišćem ispređajući u sebi nit što prava je njegova srž kruna života u kojoj na apsolutnoj nuli kličaju mešci fenomena i elementa

Prislonjena krstata siva ploča na temenu kost sveta a u slepoočnici belo drvo od koga moje poreklo ne odustaje. Da li u praznini postoji i moje anafemisano antitelo gde uz zid krvnog suda prislonjeno čeka zvezdani odsjaj u čelo. U svakom nedru po jedan kostur sazreva oplemenjen, što uzrok je odsutnosti na čistini stepeništa kao račvanje krvnih žila iznad meke posteljice oka.

To je predeo neba sa koga sunce nikad ne sija, hram severa u kome krv kaplje sa plica a sa grana vise sjajne košuljice mraka infarcirane znacima na pragu između hladnoće i bezdana gde treba i ja da visim na istom drvetu gde su i žene za noge obešene, na hrbtu praznine koja je crvena nit od zadnje posele Jupiterovog artefakta i čup plazmatični u kome imitirajući jezgro, pet doba pod čelom sazrevaju

Pokolj insekata

Jeste postojala želja! Jeste postojala kob! U nervni čvor sapleten, zločinački smiren, raskrečen srp šupljine nad bledim čelom, šarenom poljanom materinske kruna i bol opleten u otužne niti sunčanih perli

Ali ko će da uvidi u tom ludilu za ljubav oko nemo zagledano u stotruko opervaženo saće

rasuto po srmastim prečagama u iverje prelomljene svetlosti u bućanju koje je plač, mošusno okuženo oscilacijama crvenih zraka sa udovima kao satni visuljak na kupolama Sijene

Četkica od mekih čekinja služi za prenadraživanje spužve živaca na nedokučivoj posteljici za milovanje i draž do krvi u kojoj se gnezdi to obilje nakota šarenih tkalja

kad su po burdeljima proigravana deca životinjskih cvetova utopljenih u moru okrutnom i žitkom u kom se vare i ispravaju izlučene i izmetine šugavih meteorskih ptica nalepljenih na nadčulnom ugarku neshvatljivi za uzrok leta tu gde se noge sastaju tražeći kadifasto dno za prevaru

Mesto užarene kugle da bude neuhvatljivo obzorje sveta koje čini privid gde se zgušnjava krvna mreža protkana pločicama pod kojim opasno vrenje nagnuto ulevo od smrti preko bedara skerletno crvene neveste nogama ukrašenim oplatama od bluda gde se niže prerezana vrata da malo zatim u slast sopće oko svoje pogubnosti kojoj je težila

I evo iz nje narandžasto sunce sa ranama crnim balzomom oblepljenim u svom zuju i pokoru od kog osušeni prah na nozdrvama raspaljuje pomamu

jer beše velika neman u malom sažeta u mnoštvu da se ofelovi za ljubav čije je naslućenje već opijum kao neko ponovno sećanje na moć govora

— pogrdne i sramotne ptice da joj budu ljujaška u nekom nebu koje ni sanjati ne umemo

Bilo je to nestalno nebo kosturom mrežnjače poduprto, nesavladivo po svojoj veličini i mirisu

Nebo pod kojim cvet razapeť na neminovno podavanje, nebo pod kojim sve sažeto u zakon oka kom se pokorava boja zrelost i slad

Neizbežno cilju svom usmereno koji je rupčaga u čelu, uzlovima ovešano za zakon rasta, podneblje u kom jasni smisao i spreg od sveg čini orgazam predviđen za zvuk zakasneli i ćut

naoko žalosno kada nasrću živi rubinasti kristali na oganj u ushićenju samouništenja uveren u omfalčko uskrnuće kada posle naslađivanja u valri ovapnjuju u koštane kocke

Reza tamna preko očiju, kužni znak usijanjanja od kog se miris poput ostalih zraka širi prostorom

u slavu one skerletno crvene neveste koja je i bila povod ovoj smrtonosnoj orgiji